

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Глас Тинјине

88. сезона – 2017/2018.

ЖЕЉКО СТЕПАНОВИЋ

НАШИ ДАНИ

ПРАИЗВЕДБА

Редитељ: ЈУГ РАДИВОЈЕВИЋ

Издавач: Народно позориште Републике Српске
Бања Лука

За издавача: Ненад Новаковић, директор

Уредница програма: Сања Топић

Лектор: Наташа Кецман

Дизајнер: Даниела Ђукић

Фотографије: Драго Вејновић

Штампа: Графид

Тираж: 500

Штампано у фебруару 2018.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА

88. сезона – 2017/2018.

ЖЕЉКО СТЈЕПАНОВИЋ

НАШИ ДАНИ

Редитељ: ЈУГ РАДИВОЈЕВИЋ

Премијера – 3. март 2018.

Представа траје 105 минута.

Редитељ: Југ Радивојевић

Сценограф: Драгана Пурковић Мацан

Костимограф: Јелена Видовић

Сценски покрет: Миљка Брђанин

Лектори:
Милорад Телебак и Наташа Кецман

Избор музике: Југ Радивојевић

Инспицијент: Миодраг Маркићевић

Суфлер: Маја Калаба

ЛИЦА

(према редослиједу појављивања)

Драгана Матић..... **НАТАША ПЕРИЋ**

Никола Матић **НИКОЛА ЕРЦЕГ**

Министар **ГОРАН ЈОКИЋ**

Душанка **ВЕДРАНА МАЧКОВИЋ**

Дара **ГОРДАНА МИЛИНОВИЋ**

Сузана Сакан **МАЈА ВУЈАНОВИЋ***

Драго Ћук..... **ЉУБИША САВАНОВИЋ**

Ковиљка **МИЉКА БРЂАНИН**

Стојан **БОЈАН КОЛОПИЋ**

Бојан **РОК РАДИША**

Мара **РАДЕНКА ШЕВА**

Бобо **ДАНИЛО КЕРКЕЗ**

Војо **ЖЕЉКО ЕРКИЋ**

Ђоко Слезена **ОГЊЕН КОПУЗ**

Симо **ДРАГОСЛАВ МЕДОЈЕВИЋ**

Чичак **ВЛАДИМИР ЂОРЂЕВИЋ**

* апсолвент Глуме на Академији умјетности
Бања Лука, у класи проф. Жељка Митровића

Писац

ЖЕЉКО СТЈЕПАНОВИЋ

Фото: Даниела Ђукић

Завршио Академију сценских умјетности у Сарајеву 1990. године, Одсјек глума, у класи проф. Боре Стјепановића. Био је члан ансамбла Позоришта младих и Камерног театра 55 у Сарајеву.

У ансамблу Народног позоришта Републике Српске од 1994. године.

Одиграо велики број улога у позоришту, на телевизији и филму. Више пута награђиван.

Од 1998. до 2004. године био је управник Народног позоришта РС, а умјетнички директор 2012-2014. године.

Један је од оснивача Академије умјетности у Бањалуци. Радио као асистент на предмету Глума.

Драматизације и адаптације: монодрама *Тамо далеко* (роман „Драги мој Петровићу“ Милована Данојлића), представа *Петар Кочић* (роман „О животу Петра Кочића“ Гојка Бановића), кореодрама *С планине и испод планине* („С планине и испод планине“ Петра Кочића, кореограф и редитељ Стела Корљан), представа *Љубавни живот Марка молера* (по мотивима драме „Собосликар“ Доналда Черчила)

Драме: *Молитва и Наши дани*

ТВ сценарији: *Жене, људи и остали* (Независна телевизија Бања Лука, 16 епизода, редитељ Слободан Шуљагић)

Режије: *Љубавни живот Марка молера* (Удружење „Цврчак“), *Пицама за шесторо* (ГП Јазевац), *Жиранти*, коредитељ са Александром Пејаковићем (НПРС), *Студентски павиљон* (Студентско позориште), *Самоубица* (Позориште Приједор), *Боинг-Боинг* (Град позориште Градишка)...

Моји *Наши дани*

Наши дани су настали као моја унутрашња борба са самим собом. Једна половина мене говорила ми је да би требало да одем из ове несрећне и неуређене земље. Несрећне због рата, неуређене због лоших политика које су нас довеле на руб егзистенције. Земља у којој ако не знате да се „сналазите“, углавном на штету другог, уколико немате неког или сами нисте на „положају“, тонете. Друга половина мене говорила ми је да треба да останем и да се боримо да не потонемо сви заједно. И тако, у тој унутрашњој борби, пролазе Моји дани, у покушају да самом себи објасним шта нам се то дешава. Зашто тонемо све дубље у незнађе, неморал, неизвјесност, сиромаштво? Зашто су они најпаветнији међу нама, који би требало, знали и могли да нас воде, давно отишли из ове земље? Никада у овој земљи нису цвјетале руже, Кочић је писао о Својим данима: „...у овој благословеној земљи синекура и оријенталског улагивања за масан залогај, у овој пометеној земљи гдје се којекакве бескичмене шуше бусају у прса, стављајући се са бескрајно комичном позом на неко *врховно национално гледиште*, у нечасној намјери да обману све и под собом и околу себе. Они који пуним погледом, и у ширину и у дубину, виде свеопшту укмећеност и порабоћеност нашу, с језом у души осјетиће сву трагичну истину и опорост ових Шантићевих стихова:

*У поља наша Искарриот уђе
И њиве наше постадоше туђе
На нас паде губа и ругоба“.*

Тај Јуда Искарриотски који је за шаку сребрњака издао Исуса, провлачи се кроз историју све до данашњих дана, мијењајући облик и лице, час је то политичар који вас убјеђује да вам жели добро,

само да гласате за њега, час је то ваш најбољи пријатељ који тражи вашу помоћ да се „мало“ окористи у згодној ситуацији, час рођак који тражи „ситну“ услугу а не можете да га одбијете, час комшија који вас кроз сузе моли да му „учините“ нешто ситно, све док се и сами не претворите у Искарјота који ради само за властити интерес, издајући и себе и све око себе за шаку сребрњака.

Владислав Петковић Дис, од кога сам посудио наслов за драму, у својим „Нашим данима“ пише:

*Развило се црно време опадања
Набујао шљам и разврат и пороци
Подиг'о се трули задах пропадања
Умрли су сви хероји и пророци...
Прогледале све јазбине и канали,
На високо попели се сутерени,
Сви подмукли, сви проклети и сви мали,
Постали су наши суверени...*

Моја жеља је била да све те ликове из јазбина и канала извучем на сцену, да их освијетлим, да их боље видимо, да их упознамо, да видимо под свјетлима рефлектора како бујају тај шљам, разврат и пороци, како се на високо пењу сутерени и постају наши суверени. Да неморалу дам облик, да му дам име и презиме. Јер као што Шекспир у свом говору глумцима каже: „...циљ глуме чији је задатак у почетку и сада био и јесте да буде, тако рећи, огледало природе: да покаже врлини њено сопствено лице, пороку његову рођену слику, а самом времену и бићу света његов облик и отисак. Сад, ако се у томе претера, или не дотера, незналице ће се можда смејати, али ће паметнима бити врло мучно“.

Жељко Стјепановић

Наши „Наши дани“: блато корупције у транзицији

Жељко Стјепановић аутор је позоришног текста о Петру Кочићу, либрета за „С планине и испод планине“, телевизијске серије „Жене, људи и остали“ и нереализоване серије о Петру Кочићу. Текст „Наши дани“ награђен је на Конкурсу Позоришта и сада је пред гледаоцима.

Ако је основно полазиште овога савременог комада асоцијација и призивање Дисове легендарне пјесме о посвемашњем растакању морала и општем пропадању, онда се мора рећи да и овдје бива како вели стара пословица да се у историји све дешава (најмање) два пута: прво као трагедија а друго као фарса. И заиста, аутор овога комада све окреће на шалу, његови ликови и када зло чине нису неки страшни зликовци већ више прави људи свога времена. При томе Стјепановић као да искрено воли своје јунаке и анти-јунаке па саосјећа са својим ликовима, тако да нико од њих не бива грубо кажњен за оно што чини. Министар се (највише компромитован), додуше, повлачи, али Директор (био раније директор Градског гробља, а позоришну сцену не може очима да види) постаје министар; а све „странке“ су завршиле посао због кога су и дошле у Позориште. Фамозне „плаве коверте“ лете на све стране и у њима хиљаде евра или дупло више марака.

Радња овога комада почиње у стану Драгане Матић-самохране мајке петогодишње дјевојчице Тијане, правом малом „глумачком вјез-

бом“ када кандидат на конкурс за лектора у позоришту увјежбава своје обраћање комисији (на четири емотивно различита начина) што је дато у реалистичком маниру, без комичке стилизације. Несрећни Бобо, пак (директоров нећак) „разапет“ између политике и манастира се вајка, као из народне пјесме: *Да у Врбас уђем, он би пресушио*, гдје као да му отпјева: *Да се млада за зелен бор ухватим, и он би се зелен осушио*. Ова два губитника у игри око Позоришта издвајају се од осталих ликова-носилаца типичних друштвених малформација. Кад коначно несуђени лектор Позоришта Драгана и несрећни Бобо бјеже у иностранство они су једини поражени, као два лика са мелодрамским набојем, што ову „једночинку са епилогом“ чини жанровски поливалентном: све је по мало – и комедија и драма и мелодрама са тужним крајем.

У Стјепановићевим „Нашим данима“ препознајемо локалну средину (топоними, нпр. Хан Кола, Врбас) и савремено доба: алузије на политичаре који пјевају народњаке (*Миљацка* или *Не може нам нико ништа*) на јавним скуповима („Ако не знаш народњаке, како да ти народ вјерује“). Нимало случајно комад се смјешта у позориште, јер аутор до танчина познаје тај миље: најприје као глумац (што је и по образовању), потом редитељ али и директор у непуна два мандата. У општој беспарици и дуговима Редитељ прекида рад и пакује се, Првак је *ко летва пијан* (будући директор Позоришта), а два декоратера се заинатила па ни један неће да склони кревет са средине сцене пошто су они у систематизацији задужени за лијеву и десну страну па нема рјешења него да се прими и трећи-задужен за средину сцене. Писац нас подсјећа да „Ако желиш да упознаш један народ, најприје му

завири у позориште“ а као својеврстан лајт-мотив ту је став како су у *позоришту сви мало ишчашени*.

Пишући из перспективе искуства позоришног човјека (слично америчким ауторима који пишу из властитог искуства) изречено добива на додатној увјерљивости и када је све дато у нужној (комичкој) стилизацији. Посриједи је блага, помало црнохуморна вербална комика. Кад сазнаје да кандидат нема никакве школе, Стјепановићев директор лаконски констатује да им барем *школска спрема није ограничавајући фактор*, Министар никад није чуо за Црњанског и „Сеобе“ па пита је ли то комедија, док му Директор одговара да има и комичких момената, а когномијски именован (у маниру класике, када је име и особина или занимање) Месар Слезена вели да су му руке *мало кржаве* па не може да извуче коверту а да је не умрља, новоизабрана кандидаткиња не зна ни шта је посао за који је бирају пошто је *рударски* стручњак, па прихвата да буде *ректор* умјесто *лектор*, секретарица Ковиљка хладно констатује: *згазила је транзиција ко брзи воз*.

То је комика у много чему слична Нушићевој (почевши од саме архитектонике дијалога, при чему Стјепановић посебно воли „масовке“-дијалоге са више учесника), као што и употреба скраћеница у функцији комичког ефекта подсјећа на великог мајстора: УЈЕЖ (удружење југословенских емаципованих жена) неодољиво васкрсава у Стјепановићевим АЈОЈ (странка), БРСТ (банка) или УВАЛА (приватни универзитет). Као да нашег аутора не занима много сам расплет комада – и у томе подсјећа на Молијера – све је бацио на стварање широке лепезе ликова из времена корупције и транзиције.

Ова једночинка са неком врстом пролога (Драганини монолози) и епилога (сцена на аутобуској станици, између Боба и Драгане, пред одлазак у Њемачку), након комичког темпа у средишту комада, у посљедњој сцени долази до својеврсног декрешченда, а поруке које читамо из судбине двају ликова су и расплет али и алузија на Дисово завјетно завјештање из „Наших дана“. Стјепановић као да *допјевава* горку и опору истину о томе гдје смо и какви смо, одраније, сада и у будуће неко вријеме, јер Драгана ће у печалбу и на „ново јаничарење“ одвести и своју Тијану, *само да се мало снађе*. Није случајно да се у комаду срећу и реченице: „Пробао сам и да гајим зечеве, није ишло“ и „само да знам њемачки“. То трасира пут у рјешење – ако то и јесте икакво рјешење – да ће сви који нешто могу морати кренути у печалбу, а тиме се припрема финални призор: Драгана сједи на коферу, пали цигарету и плаче. Затвара се круг: од уводних до завршних Драганиних суза стао је читав један живот и цијела галерија ликова, асова корупције и првака транзиције, уроњених у посвемашње блато у које су нас живот и судбина довели.

Бранко Брђанин

ГОРКА ВЕДРИНА ХУМОРА

Жељко Стјепановић, аутор комада НАШИ ДАНИ, један је од најбољих изданака *сарајевске глумачке школе* која је, прије свих, његовала и одгајала таленат, док је *занатска вјештина* долазила из другог плана и у њему се само/обликовала. Из тог и таквог *нуклеуса* поникли су ствараоци многоструког опредјељења, спремни да сваку појаву, улогу, драмско дјело, сценски пројекат, погледају и са друге стране, искоса, и *вјерно* га опечате *ведрином хумора* своје осебујне личности. А она је школована као спознајућа, витална и довитљива, на махове горка, али никада отровна, цинична и заједљива.

Све ово се, понајприје, код нас *поистовјећује* са живом сликом *крајишког менталитета* коју Жељко Стјепановић, у духовном завежљају, носи од првих глумачких остварења (одиграо је стотинак премијера и на хиљаде реприза), преко самоникло искованих монодрама, литерарних адаптација и драматизација, до редитељских и продуцентских транскрипција и иновација. Дакле, ради се о савременом *корифеју позоришног стваралаштва*, ренесансном баштинику сценског простора, који записује и режира истовремено, а све чега се дотакне постаје сцена, сценографија, костим и музика, сублимирани у *исконској магији игре* и непорецивој спознаји *свијета, као позорнице*.

Тај се свијет, када је Стјепановић у питању, дубоко *ушанчио* у Петру Кочићу и његовим потомцима, Давиду Штрпцу и Симеуну Ђаку, брехтијански означеним *јунацима* и прије

самога Брехта. Отуд и његово позоришно *претакање* Кочићевог дјела и биографије, жанровски разруђено од класичне драме, кореодраме, до перформанса, са јасно израженим увјерењем да све за чим трагаш по свјетским родословима, можеш пронаћи и на властитом стаблу. А то нам јасно и недвосмислено показује овај умјетник.

Понајбоље у тек завршеном и јавности предоченом драмском остварењу НАШИ ДАНИ у коме се буквално *отргао* из Кочићевог тематског загрљаја и *заронио* у пријесну стварност наше свакидашњице, гдје и даље тињају, и на махове *плазну*, запретене жишке нескриваног узорника. Драматуршке аналогije Позорнице и Суднице, Драга и Јазавца, Писца и Давида, прљавог новца и позобаног *к'уруза*, Ковиљке и *крезубе бабетине*, Бобана и Симеуна, знак су да је ововремени аутор понајбољи исцједитељ *тврдо сушене грађе*, вјешто *упаковане* у водвиљске оквире Бранислава Нушића, нашег највећег мајстора смијеха. Онако, како би то, да је дуже поживио, вјероватно чинио и Петар Кочић, са додатком горчине и суза, и начином на који је то радила цијела генерација међуратних српских писаца, предвођена Владиславом Петковићем Дисом. Генерација разочарана у властите идеале, након крвавог рата, немоћна пред најездом корумпираних властодржаца, у мјери у којој је разочарана и генерација нашег аутора, након посљедњег рата и година које су *појели јазавци*.

У архетипској антиципацији Дисове пјесме *Наши дани*, и њеној *отвореној* цитатности у наслову комада, Стјепановић, на најбољи начин, архивира Кочића и рехабилитује Нушића, са неминовним салвама смијеха и једном сузом. Обојици је, још за живота, при-

писивано да је први невјешт у занату, а да други, вјештином заната прикрива слабости. Нетачно је једно и друго, одговара ова драма, и природно их спаја, и посваја, на овоземањској црти времена.

Искусном оку Југа Радивојевића, редитеља представе, *суштина комада* није смјела ни могла промаћи. Његов кључни потез да Дивову пјесму из средишта драме *помјери на крај представе*, ко зна по који пут, да су комична и трагична катарза лице и наличје једне те исте ствари. Односно, оне врсте трагикомичног искуства у коме је видно огледа *оно мало душе и непатворене емоције* без које, ова умјетност, ни у бољим временима од нашега, није могла да опстане.

У том духу преобликован је лик дјевојчице из драмског текста у сценску судбину дјечака.

Опстанак значи прихватање писца, интеракцију написане и изговорене ријечи, у садејству са публиком и њеним *хоризонтом очекивања*. У овом случају тај *магични троугао* саображен је у потпуности, јер глумци играју властите и наше животе, *наше дане*, заглављени у менталном блату личне и колективне похоте. А пролом облака и киша која лије, божији су гњев и опомена, античка промисао *судбине* у којој се, за све и послије свега, *кривица људског дјелања* неминовно испоручује дјелатнику.

Раде Симовић

Редитељ

ЈУГ РАДИВОЈЕВИЋ

Фото: Глас Српске

Рођен у Београду 1972. године. Дипломирао је на Факултету драмских уметности Универзитета у Београду, на Одсеку позоришне и радио-режије, у класи професора Светозара Рапајића.

До сада је режирао преко сто представа у позориштима Србије и региона, за које је вишеструко награђиван како за режију, тако и за представе у целини на бројним фестивалима у земљи и иностранству: Стеријино позорје, Јоаким Вујић, Јоаким фест, Дани класике, ЈоакимИнтерфест, Дани комедије, Нушићеви дани, ФЕСТИЋ, Борини позоришни дани, Театар у једном дејству, Villanueva Havana (Куба), Међународни фестивал позоришта за дјецу (Котор), Међународни фестивал позоришта за дјецу (Бања Лука), Међународни фестивал луткарских позоришта (Абакан, Русија), Фестивал камерног театра „Ристо Шишков“ (Струмица, Македонија)...

Добитник је награде из Фонда „Др Хуго Клајн“ за најбољег студента режије 1993/94, Награде „Нушићева статуа“ у Смедереву, националног признања „Златна значка“ Културно просветне заједнице Србије, Сребрног прстена са ликом Јоакима Вујића, годишњих награда у Позоришту на Теразијама и у Позоришту „Бошко Буха“.

Од 2000. до 2004. године био је стални редитељ у Југословенском драмском позоришту у Београду. Од 2004. до 2017. године радио је као доцент на Факултету драмских уметности Универзитета у Београду, на Катедри за глуму.

Бави се филмском и ТВ режијом.

Наши дани је друга представа редитеља Југа Радивојевића у Народном позоришту Републике Српске (Николај Васиљевић Гогољ, *Ревизор*, премијера 18. октобра 2011. године).

Човек у *Нашим данима*

Човек је зао, сујетан, лицемеран, горд, прек, примитиван, прорачунат, неискрен, лажљив, покварен, подмукао, нестручан, саможив, арогантан, бахат, намргођен, безобразан, преварант, лопов, убица, зликовац...

Човек је добар, пажљив, племенит, саосећајан, хуман, искрен, благ, моралан, правдољубив, честит, пун разумевања, дарежљив, склон емпатији, опросту и покајању, стручан, ненаметљив, насмејан, продуховљен...

Човек мрзи...

Човек воли...

Човек бира себе...

Буди човек... Изабери...

Југ Радивојевић

A group of seven people are sitting on a dark bench in the rain. The scene is dimly lit, with the rain creating a soft, blurred background. The people are dressed in casual, everyday clothing. They appear to be in conversation or simply sitting together in the weather. The overall mood is contemplative and somewhat somber.

НА РЕПЕРТОАРУ

ВЕЛИКА СЦЕНА

Николај Владимирович Кољада: КОКОШКА
Редитељ: Предраг Штрбац
(Премијера: 1.12.2001. године.)

Бранислав Нушић: ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
Редитељ: Милица Краљ
(Премијера: 24.3.2006. године.)

Бранислав Нушић: НАРОДНИ ПОСЛАНИК
Редитељ: Никола Пејаковић
(Премијера: 18.10.2008. године.)

Павле Теодоровић (псеудоним): НА ДНУ КАЦЕ
Редитељ: Никола Пејаковић
(Премијера: 14.5.2011. године.)

Вилијем Шекспир: УКРОЋЕНА ГОРОПАД
Редитељ: Владан Ђурковић
(Премијера: 18.10. 2012. године.)

Бранислав Нушић / Никола Пејаковић:
ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА
Редитељ: Никола Пејаковић
(Премијера: 24.12.2013. године.)

Александар Поповић: МРЕШЋЕЊЕ ШАРАНА
Редитељ: Егон Савин
(Премијера: 18.10.2014. године.)

Душан Ковачевић: УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА
Редитељ: Милица Краљ
(Премијера: 4.3.2015. године.)

Небојша Ромчевић: ОТАЦ И СИН (*Дечја посла*)
Редитељ: Никола Пејаковић
(Праизведба / премијера: 17.5.2015. године.)

Петер Хандке: ЧАСОВИ У КОЈИМА НИШТА
НИСМО ЗНАЛИ ЈЕДНИ О ДРУГИМА
Редитељ: Младен Матерић
(Премијера: 18.10.2015. године.)

Мате Матишић: СИНОВИ УМИРУ ПРВИ
Редитељ: Марко Мисирача
(Премијера: 5.3.2016. године.)

Милован Глишић: ПОДВАЛА
Редитељ: Ђурђа Тешић
(Премијера: 17.5.2016. године.)

Вуле Журић: ПОСЉЕДЊИ МЕЈДАН
ПЕТРА КОЧИЋА
Редитељ: Небојша Брадић
(Премијера: 18.10.2016. године.)

ВЕЛИКА ИЛУЗИЈА
по мотивима драме *Бјекство од среће* Џорџа Ф. Вокера
Редитељ: Драган Остојић
(Премијера: 16.3.2017. године.)

Петар Михајловић: ШВАЈЦАРСКА
Редитељ: Милан Нешковић
(Праизведба / премијера: 17.05.2017. године.)

Душан Ковачевић: САБИРНИ ЦЕНТАР
Адаптатори:
Иван Велисављевић и Марко Мисирача
Редитељ: Марко Мисирача
(Премијера: 18.10.2017. године.)

НА РЕПЕРТОАРУ

СЦЕНА „ПЕТАР КОЧИЋ“

Бранко Ђопић: ОДУМИРАЊЕ МЕЂЕДА

Редитељ: Александар Пејаковић
(Премијера: 27.12.2011. године.)

Небојша Ромчевић: КРИВИЦА

Редитељ: Никола Пејаковић
(Премијера: 23.5.2012. године.)

Марио Ђулум: ЖИРАНТИ

Коредитељи: Жељко Стјепановић и
Александар Пејаковић
(Праизведба / премијера: 26.2.2013. године.)

Џо Молер: ИЗГУБЉЕНИ У БРУКЛИНУ

Редитељ: Владимир Ђорђевић
(Праизведба / премијера: 3.12.2013. године.)

Имре Бенчик (*Позајмљени стан*): ГАРСОЊЕРА

Адаптатор и редитељ: Александар Пејаковић
(Премијера: 2.4.2014. године.)

Јелена Којовић Тепић: ИСТИНА (НЕ) БОЛИ

Редитељ: Игор Тешић
(Праизведба / премијера: 15.12.2015. године.)

Едвард Олби / Никола Пејаковић:

ЗООЛОШКА ПРИЧА

Редитељ: Никола Пејаковић
(Премијера: 31.12.2016. године.)

Мартин Мекдона: УСАМЉЕНИ ЗАПАД

Редитељ: Белинда Божичковић
(Премијера: 16.12.2017. године.)

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Краља Петра I Карађорђевића 78

www.np.rs.ba
e-mail: nprs@teol.net
marketing.nprs@gmail.com
pozoristers@gmail.com

Телефони:
00 387 (0)51/
Централа
317-996
Директор
317-799

Секретарица директора
305-337

Умјетнички директор
327-090

Технички директор
304-454

Директор општинских послова
324-621

Секретар
324-621

Шеф рачуноводства
324-624

Рачуноводство
324-620

Маркетинг
317-949, 324-625

Билетарница
314-006, 080 05 07 08
Телефакс: 051/314-001

МИНИСТАРСТВО
ПРОСВЈЕТЕ И КУЛТУРЕ

ГРАД БАЊА ЛУКА

m:tel

imate prijatelje!

Addiko Bank

DUNAV OSIGURANJE

Prijatelj ostaje prijatelj

ДРИНА
ОСИГУРАЊЕ

BLC

КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА
Meni najbolja

ELNOS
GROUP

ЗИТОРЕКА

vitinka

NEKTAR
PIKO

zoran
reclja te najstarije

metromedia
SRB

LEDMEDIA
NOVA DIMENZIJA OSLUŠAVANJA

Медијски партнер:

РТРС
WWW.RTRS.TV

Радио Телевизија Републике Српске

ПЛУС
WWW.RTRS.TV

Радио Телевизија Републике Српске

@tv

ELTA 1 HD

BEL

Глас Српске

NEZAVISNE
novine

BLIC